

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5Co/311/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4412217907
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Renáta Pátrovičová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2016:4412217907.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Renáty Pátrovičovej a členov senátu JUDr. Vladimíra Pribulu a JUDr. Borisa Minksa v právnej veci navrhovateľa: AUTOCENTRUM AAA AUTO a.s., Bratislava, Panónska cesta 39, IČO: 35858699, zastúpený: Havel, Holásek & Partners s.r.o., advokátska kancelária, Mlynské Nivy 49, Bratislava, IČO: 36856584, proti odporcovi: P. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. J., M. R. Z. XX, o zaplatenie 1386,91 eura s príslušenstvom, o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 18. februára 2015 č.k. 13C/205/2012-203, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej - vyhovujúcej časti výroku vo veci samej potvrdzuje.

V časti týkajúcej sa výroku o náhrade trov konania napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Okresný súd Nové Zámky (súd prvého stupňa) rozsudkom zo dňa 18. februára 2015 č.k. 13C/205/2012-203 (napadnutý rozsudok) zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi 1386,91 eura s 9% úrokom z omeškania ročne od 15.09.2010 do zaplatenia a 1505,44 eura z titulu náhrady trov konania, všetko do 15 dní po právoplatnosti rozsudku. V zostávajúcej časti úroku z omeškania návrh zamietol.

V odôvodnení rozsudku súd prvého stupňa uviedol, že navrhovateľ sa svojím návrhom voči odporcovi domáhal zaplatenia sumy 1386,91 eura ako vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré odporcovi malo vzniknúť tým, že odporca ako predávajúci a navrhovateľ ako kupujúci uzatvorili dňa 10.5.2010 kúpnu zmluvu týkajúcu sa motorového vozidla Z. s kúpnu cenou 3500 eur, ktorá odporcovi aj bola vyplatená, pričom odporca vyhlásil (čl. 2 bod 2.2 a 2.3 kúpnej zmluvy), že vozidlo nemá žiadne vady, ktoré by navrhovateľovi bránili vo voľnej dispozícii s ním, avšak dodatočne sa ukázalo, že toto vozidlo je z dôvodu voči odporcovi prebiehajúcej exekúcie súdneho exekútora B.. C. M. sp. zn. Ex 231/02 na dopravnom inšpektoráte blokovávané a nakoľko navrhovateľ potreboval predmetné vozidlo k okamžitej dispozícii, uhradil oprávnenému v rámci uvedenej exekúcie sumu 1385,46 eura a banke poplatok 1,45 eura, ktoré sumy žiadal od odporcu vydať, avšak ten na výzvy nereagoval a tiež sa navrhovateľ voči nemu domáhal zaplatenia úroku z omeškania z dôvodu, že odporca je s platením peňažného dlhu v omeškani.

Odporca s návrhom nesúhlasil a uviedol, že na tú starú exekúciu zabudol a že sa čuduje tejto žalobe, pretože išlo o výmenu auta za iné, teda dve kúpne zmluvy, pričom aj navrhovateľ spôsobil škodu jemu a to tým, že mu nedal navigáciu, ktorú mu sľúbil, navyše iné auto, ktoré u nich kúpil (Peugeot) malo vady, behalo len po servisoch a preto sa s nejakým čechom na pobočke navrhovateľa v Nitre ústne dohodol, že tieto škody sa vzájomne vyrovnajú a preto sa necíti byť navrhovateľovi nič dlžný.

Okresný súd Nové Zámky rozsudkom 13 C 205/2012-119 zo 17.6.2013 vyhovel návrhu navrhovateľa v plnom rozsahu a zaviazal odporcu k zaplateniu istiny i príslušenstva tak ako to navrhol navrhovateľ, keď súd považoval návrh za dôvodný. Krajský súd Nitra uznesením 5Co/268/2013-139 zo 4.12.2013 rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a okrem iného uviedol, že súd prvého stupňa sa vecou nezaoberal komplexne, keď nezisťoval chronologicky právny vzťah medzi účastníkmi konania, dve z troch kúpnych zmlúv medzi nimi uzavretých si súd nezadovážil, nezistil aké boli dohodnuté zmluvné podmienky medzi účastníkmi, kto ich v zmluvách formuloval, naznačil tiež, že pokiaľ navrhovateľ neriešil reklamované vady vozidla podľa ustanovení o reklamáciách, ale tým, že vozidlo spätne odkúpil, javí sa, že sa takto vyhol vybaveniu reklamácie (a tým neobchádzal zákon) a preto nebol dôvod skúmať, či bola voči odporcovi vedená exekúcia a či navrhovateľ za neho zaplatil dlh. Krajský súd tiež uviedol, že navrhovateľ sa nevyjadril k tomu, prečo nevyužil možnosť odstúpiť od zmluvy s odporcom, ktorú mu dáva čl. 2.5 zmluvy a súd prvého stupňa mal zistiť, či vyhlásenie odporcu o tom, že je povinný uviesť, či voči nemu nie je vedená exekúcia, nie je v rozpore s dobrými mravmi, keďže ide o jednostranné dojednanie. Ďalej odvolací súd uviedol, že súd neriešil otázku vôle odporcu pri vykonaní právneho úkonu - uzavretí kúpnej zmluvy, teda či jeho vôľou bola reklamácia vozidla a v rámci nej jeho výmena alebo bolo jeho vôľou vozidlo navrhovateľovi odpredať a kúpiť vozidlo iné a tiež súd neriešil, prečo boli zmluvy uzavreté podľa Obchodného zákonníka, keď odporca nie je podnikateľom.

Po doplnení dokazovania súd prvého stupňa z kúpnej zmluvy uzavretej medzi navrhovateľom ako kupujúcim a odporcom ako predávajúcim dňa 10.5.2010 zistil, že účastníci sa dohodli na odpredaji a kúpe vozidla Z. za kúpnu cenu 3500 eur, pričom odporca v čl. 2 tejto zmluvy prehlásil, že vozidlo nemá žiadne vady, ktoré by navrhovateľovi bránili vo voľnej dispozícii s ním.

Z čestného prehlásenia odporcu zo dňa 10.5.2010 zistil, že odporca pri predaji predmetného vozidla okrem iného prehlásil, že voči nemu nie je začaté žiadne exekučné konanie a nie je preto obmedzená dispozícia s vozidlom Z.

Súd prvého stupňa ďalej uviedol, že z exekučného spisu B.. C. M. sp. zn. Ex 231/02 zistil, že voči odporcovi bola dňa 15.3.2002 začatá exekúcia v prospech Slovenskej sporiteľne a.s. Bratislava o zaplatenie 22.360.-Sk s príslušenstvom, pričom táto exekúcia skončila upustením od exekúcie, nakoľko pohľadávka oprávneného bola uspokojená, pretože navrhovateľ na účet súdneho exekútora uhradil dňa 2.9.2010 sumu 1385,46 eura.

Zo zhodných vyjadrení účastníkov bolo preukázané, že kúpnu zmluvou uzavretou dňa 19.9.2009 medzi navrhovateľom ako predávajúcim a odporcom ako kupujúcim navrhovateľ odporcovi odpredal motorové vozidlo Z. za kúpnu cenu 4000 eur. Z kúpnej zmluvy uzavretej dňa 10.5.2010 medzi navrhovateľom ako predávajúcim a odporcom ako kupujúcim súd zistil, že účastníci sa dohodli na odpredaji a kúpe vozidla O. XXX, N.: PO XXX CJ za kúpnu cenu 2799 € vrátane DPH. Z kúpnej zmluvy uzavretej medzi navrhovateľom ako predávajúcim a kupujúcou Q.. dňa 24.5.2010 súd zistil, že navrhovateľ menovanej predal motorové vozidlo Z. U. N.: NZ XXX DP (rovnaké vozidlo ako to čo odkúpil dňa 10.5.2010 od odporcu) za cenu 4554,18 € vrátane DPH. Z printscreenu internej evidencie vozidiel navrhovateľa vyplýva, že je v nej uvedená poznámka zapísaná dňom 22.6.2010 o tom, že na vozidlo Z. U. je vedená exekúcia.

Súd prvého stupňa vec právne posúdil podľa § 451, § 454, § 517 ods. 2 OZ a mal za preukázané, že medzi účastníkmi konania došlo uvedeného dňa k uzavretiu kúpnej zmluvy týkajúcej sa motorového vozidla Z. U. N.: NZ XXX DP a to za kúpnu cenu 3500 €, ktorá odporcovi aj bola vyplatená. Taktiež bolo z tejto zmluvy (jej čl. (čl. 2 bod 2.2 a 2.3)) a aj z čestného prehlásenia odporcu z rovnakého dňa preukázané, že odporca vyhlásil, že toto vozidlo nemá žiadne vady, ktoré by navrhovateľovi bránili vo voľnej dispozícii s ním. Ďalej bolo z exekučného spisu B.. C. M. Ex 231/02 nepochybne preukázané, že vyhlásenie odporcu pravdivé nebolo, pretože už od roku 2002 voči nemu prebiehala exekúcie v prospech Slovenskej sporiteľne a.s. Bratislava o zaplatenie 22 360.-Sk s príslušenstvom a tiež to, že táto exekúcia skončila upustením od jej vykonania z dôvodu, že vymáhanú sumu na účet súdneho exekútora uhradil navrhovateľ dňa 2.9.2010 spolu so všetkými trovami exekúcie (spolu 1386,91 €). Zistil, že časová postupnosť úkonov týkajúcich sa predmetnej veci bola nasledovná: dňa 19.9.2009 navrhovateľ predal odporcovi vozidlo Škoda U., ktoré dňa 10.5.2010 odporca odpredal späť navrhovateľovi a v rovnaký deň odporca kúpil od navrhovateľa vozidlo O. XXX (tieto skutočnosti neboli medzi účastníkmi sporné a sú preukázané predmetnými kúpnymi zmluvami), dňa 24.5.2010 toto vozidlo navrhovateľ odpredal p. E. (čo je preukázané z kúpnej zmluvy s ňou uzavretej), na DI bol prepis tohto vozidla v jej prospech

riešený v dňoch 18.6.2010 - 21.6.2010 (vyhlásenie pracovníka navrhovateľa T. M. na č.l. 191 spisu, dňa 2.9.2010 navrhovateľ zaplatil exekútorovi dlh za odporcu (preukázané z exekučného spisu) a dňa 9.9.2010 vyzval odporcu k vráteniu sumy, ktorú za neho súdnemu exekútorovi zaplatil (preukázané výzvou navrhovateľa z č.l. 21 spisu, ktorú odporca prevzal osobne dňa 14.9.2010).

Pokiaľ ide o prípadnú reklamáciu väd motorového vozidla Z. U., ktorú vo svojom zrušujúcom uznesení naznačoval odvolací súd, súd prvého stupňa konštatoval, že existencia akejkoľvek reklamácie zo strany odporcu preukázaná nebola. Odporca okrem svojho tvrdenia o tom, že toto vozidlo reklamoval (a preto došlo k jeho spätnému predaju a tiež kúpe ďalšieho vozidla Peugeot XXX z jeho strany) nepredložil žiaden doklad o tom, že by bol vozidlo naozaj reklamoval, navrhovateľ akúkoľvek reklamáciu poprel, jej existenciu poprel aj svedok A. (vtedajší manažér príslušného autocentra), výkup a následný predaj motorových vozidiel je základným predmetom obchodnej činnosti navrhovateľa a je preto bežný, súd preto konštatuje, že skutočnosť, že odporca reklamoval u navrhovateľa vozidlo Z. U., preukázaná nebola a odporca v tejto časti svoje dôkazné bremeno neuniesol, keď okrem jeho výpovede (ktorej protirečí výpoveď zamestnanca navrhovateľa a aj vyjadrenie navrhovateľa samotného) nič o existencii reklamácie nesvedčí. Nebolo preukázané, že by bola vôľa odporcu iná, než vedúca k uzavretiu dvoch kúpnych zmlúv (predaju Z. U. a kúpe O.).

Vychádzajúc z uvedeného má súd prvého stupňa za to, že dňa 10.5.2010 došlo medzi účastníkmi konania k uzavretiu dvoch samostatných kúpnych zmlúv (kúpa Škody U. navrhovateľom a kúpa O. XXX odporcom). Taktiež mal preukázané, že navrhovateľ následne predmetné vozidlo odpredal Q. E. a to zmluvou z 24.5.2010 a následne pri prepise tohto vozidla v jej prospech navrhovateľ zistil, že vozidlo je blokové, dlh odporcu v exekúcii uhradil a následne sa voči nemu domáhal vrátenia za neho zaplatenej sumy. Zo zmluvných podmienok nevyplýva povinnosť navrhovateľa od kúpnej zmluvy odstúpiť v prípade, že je na vozidlo vedená exekúcia, preto je ponechané na jeho vôli ako bude v takom prípade postupovať. Odporca vo svojej výpovedi uviedol, že pokiaľ ide o kúpne zmluvy, ktoré dňa 10.5.2010 s navrhovateľom uzavreli, išlo o štandardné zmluvy z počítača navrhovateľa, ktoré si prečítal, nemal k nim pripomienky a podpísal ich, čím považoval jeho reklamáciu vozidlo Škoda za vybavenú. Pokiaľ odporca existenciu exekúcie voči jeho osobe zamlčal (prehlásil, že voči nemu exekúcia vedená nie je) a to bez ohľadu na to, či tak urobil úmyselne alebo nie, súd nezistil žiadny rozpor konania navrhovateľa (ktorý takéto vyhlásenie od odporcu žiadal) s dobrými mravmi a to napriek tomu, že ide o jednostranný úkon odporcu, naopak, súd takéto konanie považuje za primerané vo chvíli, keď oproti vyplateniu kúpnej ceny z jeho strany prevezme vozidlo, na ktorom môže viaznuť takéto ťarcha a to za účelom svojej ochrany, pričom odporcovi nič nebráni na takéto žiadosť navrhovateľa odpovedať (či už pravdivo alebo nie), resp. zmluvu nepodpísať.

Súd prvého stupňa uviedol, že pokiaľ navrhovateľ za odporcu v rámci vyššie uvedenej exekúcie uhradil sumu 1386,91 €, plnil to, čo mal odporca plniť sám a tým došlo k bezdôvodnému obohateniu odporcu na úkor navrhovateľa, keďže odporca napriek výzvam navrhovateľa uvedenú sumu navrhovateľovi nevrátil, pričom navrhovateľ nemal povinnosť tento dlh odporcu uhradiť a ak to urobil, konal v záujme toho, aby mohol disponovať s predmetom kúpy, ktorý napriek tomu, že odporca o tom vyhlásil opak, bol blokový na dopravnom inšpektoráte. Obrana odporcu o tom, že k zániku pohľadávky navrhovateľa malo dôjsť dohodou s pracovníkom navrhovateľa na pobočke navrhovateľa v Nitre, sa nepreukázala, odporca tým v tomto smere neuniesol svoje dôkazné bremeno a súd konštatuje, že nárok navrhovateľa voči nemu na vydanie tohto bezdôvodného obohatenia trvá. Pokiaľ odporca bezdôvodné obohatenie dosiaľ nevydal, súd ho k tomu zaviazal.

Keďže navrhovateľ vyzval odporcu k zaplateniu žalovanej sumy, pričom odporca osobne výzvu navrhovateľa prevzal dňa 14.9.2010 a teda od nasledujúceho dňa sa dostal s platením peňažného dlhu do omeškania, navrhovateľovi od 15.9.2010 priznal právo na zaplatenie úroku z omeškania v zákonnej výške a v zostávajúcej časti uplatneného úroku z omeškania súd návrh zamietol.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a navrhovateľovi v konaní plne úspešnému priznal právo na náhradu trov konania pozostávajúcich zo zaplateného súdneho poplatku 83 € a z trov právneho zastúpenia podľa § 10 ods. 1 vyhl. č. 655/04 Zb. za 11 úkonov právnej pomoci - prevzatie a príprava zastupovania, spísanie návrhu, vyjadrenie sa k odporu a 5x účasť na pojednávaní (z nich 7 v plnej výške 71,37 € - za prevzatie a prípravu zastupovania, spísanie návrhu, vyjadrenie sa k odporu a účasť na pojednávaní dňa 25.1.2013 a 17.6.2013 a 4 vo výške ? za nemeritórne pojednávaní v dňoch

28.11.2012, 17.12.2012, 25.2.2013 a 12.11.2014, t.j. 4 x 17,84 €), náhrada za stratu času pri ceste Bratislava - Nové Zámky a späť (7 ciest po 5 začatých polhodín - v roku 2012 za jednu polhodinu po 12,71 €, v roku 2013 za jednu polhodinu 13,01 €, v roku 2014 za jednu polhodinu po 13,40 € a v roku 2015 za jednu polhodinu po 13,98 €) v celkovej sume 447,50 €, cestovné za 7 ciest Bratislava - Nové Zámky a späť (60 € za 5 ciest hromadnou dopravou a 52,86 € za posledné 2 cesty motorovým vozidlom, t.j. spolu cestovné v sume 115,85 €), spolu vrátane DPH sumu 1505,44 €.

Proti uvedenému rozsudku podal odvolanie odporca, žiadal rozsudok zmeniť a návrh zamietnuť. V odvolaní uviedol, že dňa 19.09.2010 kúpil od navrhovateľa motorové vozidlo Škoda U. EČ: G za XXXX eur, prisľúbená mu bola navigácia. Po čase sa na vozidle prejavili závady, preto dňa 10.05.2010 pristúpil k reklamácií vozidla na pobočke v Nitre. Manažérom navrhovateľa mu bola ponúknutá možnosť výmeny vozidla za iné, na čo pristúpil a vymenil svoje vozidlo za vozidlo O. XXX I. EČ: O. Bola mu doplatená suma 1000 eur, garantovaný dobrý technický stav, platná emisná a technická kontrola a prisľúbená navigácia. Po dvoch mesiacoch na pobočke znovu vozidlo reklamoval, lebo musel dať opraviť rôzne závady (spojka - oprava vyše 400 eur, výfuk - oprava 120 eur, stabilizátor prednej nápravy - 140 eur) a tiež reklamoval, že mu nebola dodaná navigácia. Bolo mu oznámené, že na vozidle Škoda U. viazne ťarcha formou exekúcie, na ktorú zabudol z dôvodu veľkého časového odstuhu. Keďže jeho nárok na náhradu škody, ktorá mu vznikla opravami vozidla Peugeot, bola skoro totožná, dohodol sa ústne s manažérom navrhovateľa na vzájomnom vysporiadaní tak, že navrhovateľ zaplatí exekúciu a on si neuplatní náhradu škody. Tvrdil, že nedošlo k spätnému výkupu vozidla Škoda U.. Navrhovateľ dňa 02.09.2010 uhradil exekútorovi sumu 1386,91 eura, ale od zmluvy v zmysle kúpnej zmluvy neodstúpil. U navrhovateľa došlo k výmene manažéra a nový manažér sa rozhodol ústnu dohodu negovať a uvedenú čiastku od neho vymáhať. Manažér A. uviedol síce, že si na takú dohodu nespomína, ale nepoprel, že by takú dohodu uzavrel.

K odvolaniu odporcu sa písomne vyjadril navrhovateľ, žiadal napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Poukázal na to, že odporca nepredložil žiaden dôkaz na podporu svojich tvrdení. Postup odporcu sa javí nelogický. V prípade, ak by bol odporca maximálne nepokojný so stavom prvého odkúpeného vozidla, nebola mu dodaná prisľúbená navigácia a pod., potom je nepredstaviteľné, že by opakovane odkúpil od navrhovateľa ďalšie vozidlo, technický stav ktorého si dôkladne pred odovzdaním nepreveril. Taktiež je nepredstaviteľné, že by znova odišiel od navrhovateľa bez údajne opakovane prisľúbenej navigácie. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 13/2009 ohľadne bremena tvrdenia a bremena dôkazu. On od počiatku popiera ústnu dohodu s odporcom, takáto sa vzhľadom na charakter činnosti navrhovateľa nemôže a ani nedá uzatvárať iba ústnou formou. Ani manažér takú dohodu nepotvrdil. Poukázal na to, že odporcu vyzval listom zo dňa 08.07.2010 na dobrovoľnú úhradu exekúcie, výzvu si odporca prevzal 13.07.2010, nereagoval, preto navrhovateľ dňa 02.09.2010 za neho uhradil dlh v exekúcii o čom odporcu informoval listom zo dňa 09.09.2010 a vyzval ho na úhradu. Odporca nereagoval. Navrhovateľ podal dňa 22.11.2010 oznámenie o podozrení z trestného činu podvodu. Predžalobnú upomienku si odporca prevzal dňa 24.01.2011, a ďalšiu dňa 06.06.2012. Následne podal dňa 21.08.2012 žalobu.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) prejednal odvolanie odporcu (§ 212 ods. 1 OSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je v napadnutej vyhovujúcej časti výroku vo veci samej vecne správny, preto ho podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil. V časti výroku o náhrade trov konania rozsudok podľa § 221 ods. 1 písm. f/ a h/ OSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu nedostatku dôvodov a nesprávneho právneho posúdenia.

Podľa § 219 ods. 1 OSP, odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 OSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Koncepcia ust. § 219 OSP vychádza zo zjednodušeného rozhodnutia odvolacieho súdu. Ak má odvolací súd za to, že prvostupňový súd nielen vecne správne rozhodol, ale v odôvodnení sa (úplne) správne argumentačne vysporiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením, nemusí vyhotovovať štandardné rozhodnutie s náležitosťami podľa § 157 ods. 2 OSP, ale sa len obmedzí na konštatovanie správnosti

dôvodov napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd zároveň môže doplniť ďalšie dôvody na zdôraznenie správnosti preskúmaného rozhodnutia. Využitie tohto oprávnenia získava takmer charakter povinnosti v prípade, ak účastník v odvolaní, ktorého dôvodmi je odvolací súd viazaný (§ 212 ods. 1), uvedie úvahy, či už vo väzbe na skutkový stav alebo právne posúdenie, s ktorými sa prvostupňový súd nezaoberal. Veľakrát ide o vyjadrenia, ktoré sú už reakciou na závery prvostupňového súdu, preto logicky predstavujú novú argumentačnú bázu. V tomto smere je potrebné zdôrazniť, že právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako nedeliteľnej súčasti práva na spravodlivý súdny proces neznamená povinnosť súdu dať odpoveď na všetky argumenty účastníka, ale len na argumenty zásadného významu, t. j. pre vec rozhodujúcu.

Súd prvého stupňa vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, správne zistil skutkový stav, vec správne posúdil po právnej stránke, preto odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 OSP). Odvolací súd sa plne stotožňuje s dôvodmi súdu prvého stupňa uvedenými v napadnutom rozsudku, na tieto poukazuje ako na správne, a preto ich nebude opakovať (§ 219 ods. 2 OSP).

Odvolací súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku uvádza, že teória procesného práva podmieňuje účastníka konania v spore unesením dvoch bremien. Ide jednak o bremeno tvrdiť skutočnosti, ktoré môžu privodiť jeho úspech v spore a jednak bremeno tieto skutočnosti preukázať.

Základnou normou upravujúcou bremeno tvrdenia a preukazovania je ust. § 120 ods. 1 veta prvá OSP, podľa ktorého sú účastníci povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Uvedené ustanovenie stanovuje dôkaznú povinnosť účastníkov v sporovom konaní, t. j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na účastníkoch konania. Účastníkovi, ktorý neoznačil dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i toho účastníka, ktorý síce navrhol dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení účastníkov. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť účastníka za výsledok konania, pokiaľ je určený výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie účastníka nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé), ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre účastníka nepriaznivé rozhodnutie.

Aby účastník mohol splniť svoju zákonnú povinnosť, označiť potrebné dôkazy, musí predovšetkým splniť svoju povinnosť tvrdenia. Predpokladom dôkaznej povinnosti je tvrdenie skutočnosti účastníkom tzv. bremeno tvrdenia. Medzi povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou je úzka vzájomná väzba. Ak účastník nesplní svoju povinnosť tvrdiť skutočnosti rozhodné z hľadiska hypotézy právnej normy, potom spravidla ani nemôže splniť dôkaznú povinnosť. Nesplnenie povinnosti tvrdenia, teda neunesenie bremena tvrdenia má za následok, že skutočnosť, ktorú účastník vôbec netvrdil a ktorá nevyšla inak v konaní najavo, spravidla nebude predmetom dokazovania. Ak ide o skutočnosť rozhodnúť podľa hmotného práva, potom neunesenie bremena tvrdenia o tejto skutočnosti bude mať pre účastníka väčšinou za následok pre neho nepriaznivé rozhodnutie. Zákon účastníkom ukladá povinnosť tvrdiť všetky potrebné skutočnosti; potrebnosť, teda okruh rozhodujúcich skutočností je určený hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov. Táto norma zásadne určuje jednak rozsah dôkazného bremena, t. j. okruh skutočností, ktoré musia byť ako rozhodné preukázané, jednak nositeľa dôkazného bremena.

Z listinných dôkazov predložených v konaní vyplýva, že kúpnu zmluvou uzavretou dňa 19.9.2009 medzi navrhovateľom ako predávajúcim a odporcom ako kupujúcim navrhovateľ odporcovi odpredal motorové vozidlo Z. U. N.: NZ XXX DP za kúpnu cenu 4000 eur. Dňa 10.05.2010 navrhovateľ uvedené vozidlo odkúpil od odporcu späť. Z kúpnej zmluvy uzavretej dňa 10.5.2010 medzi navrhovateľom ako predávajúcim a odporcom ako kupujúcim súd zistil, že účastníci sa dohodli na odpredaji a kúpe vozidla Peugeot XXX, N.: PO XXX CJ za kúpnu cenu 2799 eur vrátane DPH. Z kúpnej zmluvy uzavretej medzi navrhovateľom ako predávajúcim a kupujúcou Q. E. dňa 24.5.2010 súd zistil, že navrhovateľ menovanej predal motorové vozidlo Z. U. N.: NZ XXX DP (rovnaké vozidlo ako to čo odkúpil dňa 10.5.2010 od odporcu) za cenu 4554,18 eur vrátane DPH, v súvislosti s predajom ktorého musel navrhovateľ riešiť blokáciu vozidla na dopravnom inšpektoráte kvôli exekúcii vedenej proti odporcovi.

Iný skutkový záver z obsahu spisu nie je možné vyvodiť. Pokiaľ odporca tvrdil, že si u navrhovateľa uplatnil reklamáciu pre vady vozidla a že s navrhovateľom uzavrel dohodu ohľadne vzájomného finančného vyrovnania, bolo jeho procesnou povinnosťou svoje tvrdenia preukázať. Odporca nepreukázal ani reklamáciu väd kupovaných motorových vozidiel, ani ústnu dohodu. Súd si nemôže osvojiť tvrdenia účastníka konania ako pravdivé, ak ich účastník ničím nepreukáže a druhá strana s tvrdeniami nesúhlasí. Tvrdenia odporcu neboli preukázané žiadnymi dôkazmi, preto mu súd nemohol poskytnúť ochranu.

Navrhovateľ jednoznačne preukázal, že za odporcu uhradil jeho dlh v exekúcii, čo potvrdil i samotný odporca. V tomto smere došlo na strane odporcu k bezdôvodnému obohateniu na úkor navrhovateľa, pretože jeho dlh za neho uhradil navrhovateľ. Bezdôvodné obohatenie predstavuje sumu 1386,91 eura a odporcovi vznikla povinnosť bezdôvodné obohatenie navrhovateľovi vydať, t.j. vrátiť mu to, čo navrhovateľ za odporcu plnil.

Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v merite veci ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

V časti náhrady trov konania bolo potrebné rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, pretože súd prvého stupňa v tejto časti rozsudok nedostatočne zdôvodnil a nezaoberal sa možnosťou postupu podľa § 150 OSP. Odporca bol v konaní rozhodnutím súdu prvého stupňa oslobodený od platenia súdnych poplatkov v rozsahu polovice z dôvodu nepriaznivých majetkových pomerov. V takom prípade sa mal súd prvého stupňa pri rozhodovaní o trovách konania zaoberať i existenciou dôvodov pre rozhodnutie o trovách konania podľa § 150 OSP, teda zistiť, či nie sú dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie trov alebo na ich zníženie. Odvolací súd dáva do pozornosti, že výška trov je neprimerane vysoká k priznanej pohľadávke.

V ďalšom konaní súd prvého stupňa sa bude zaoberať zistením majetkových pomerov odporcu a existenciou dôvodov osobitného zreteľa v zmysle § 150 OSP. V novom rozhodnutí o trovách konania rozhodne aj o trovách odvolacieho konania (i predchádzajúcich).

Toto rozhodnutie prijal odvolací senát pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.